

במדינה

העם

הגאווה שורמסה

פגישת ההתמימות בין

הרב כהנא

ומנהיגי הדרוזים

היתה מתחה שז השפלה

בצפון רעמו התוחמים. קרבות האוויר והדריקב הארטילרי שהתנהל על קו הפסקת-האש עם סוריה, נראו לרבים מ- אורחי ישראל כאנכרוניזם, כסרה עודף לתקופה רחוקה בה עמדה המלחמה בי גבולות במרכז התעניינותם של אורחי ישראל. כי השבוע עמדה מלחמה מסוג אחר במרכז דאגותיהם של אורחי המדינה: מלחמת הקיום. נוכח האינפלציה הר דוהרת, מול האמרת המחירים הסרת הר מעצורים, אל פני גל השביתות שאיימו לשתק את המדינה והצביעו על חוסר הר אונים של הממשלה; עמדו העובדים הר שכירים ועקרות-הבית אפופי דאגה וחרר דה למחר.

אבל אם היה בסבך מאורעות זה משהו שגרם לרבים להשפיל את ראשם ולהתר בייש, היתה זו פגישה מוזרה שנערכה בתחילת השבוע במשרדו החיפאי של עורך-הידון הדרוזי קאמל קאסם: הפגישה בין מנהיגי הליגה להגנה יהודית, הרב מאיר כהנא, לבין נכבדי הדרוזים כ- בראשם סגן שר-התיקורת שייך ג'עבר מועדי.

התרפפות מכושרת. הפרובוקציה האחרונה של פלוגת-הסער של הרב כהנא, היתה משלוח מכתבי טנסיל לערביי הר שטחים, ובהם הצעת-ימרמה לפיה כביכול מוכנה הליגה, חסרת האמצעים, לממן הגירתו של כל ערבי שיחפוץ בכך. מטורי פי הליגה לא הסתפקו בכך, שלחו מכת בים דומים גם לערבים אורחי ישראל וגם לדרוזים.

תגובתם הנועזת של הדרוזים עם קבלת מכתבי-השיסוי, היתה רק טבעית. לוא נטפו כמה מהם צעדים תקיפים יותר נגד כהנא והליגאים שלו, לא יכל היה איש להאשימם על כך. אבל מנהיגי העדה הדרוזית בחרו בצעד מביש: פגישה תר פייסות עם פלוגת-הסער של כהנא. באור תה פגישה התנצל כהנא על משלוח הר מכתבים אל הדרוזים, הגדירים כטעות, אך המשיך להטיף לשיכנוע הערבים ל- הגר מהארץ, "בדרך הגונה".

מנהיגי הדרוזים עצמם לא הבינו את עצם ההשפלה שבפגישה זו, בה התפרס פבני פאסיט קיצוני, שאינו מייצג כל כוח בציבוריות הישראלית. אבל ישרא לים רבים נכשו את ראשיהם בקרקע. הפגישה היתה הוכחה תוחכת לכך, שארתי 25 שנות חיים משותפים במדינת ישראל, כשלכאורה מוענקות להם זכויות שוות, מתנהגים בני המיעוט הגאה הזה כאילו היו כלואים בגיטו, כשהם רועדים מפני כל עלה נידף וממהרים ללקק את מגפיו של כל קלס המאשים עליהם.

אם זה מה שעשו 25 שנות עצמאות כביכול לדרוזים, לא היתה כל סיבה ל- התגאות בכך.

ארגונים

תמיכה משיקאו

כארצות-הברית הוקם

ועד ציבורי למען

"ארבעת הישראלים"

החשודים בריגוז

ציד-מכשפות אינו פאטנט בלעדי של לאומנים. הוא אמצעי שימושי לכל קבור צה פאנאטית קיצונית, באמצעותו היא מנסה לעורר את הרגשות האפלים ביותר החבויים בלב אדם.

השיפתה של רשת-הריגול הסורית בי ישראל, בה היו חברים ערבים ויהודים, הולידה ציד-מכשפות בשני הקצוות. בעוד הימין הקיצוני בישראל מכתים ומאשים את השמאל באחריות למעשיה של אותה קבוצה, נפתח מסע השמצה רצוף שקיים מהקצה השני.

בשיקאגו שבארצות-הברית הופיעה בי שבוע האחרון קבוצה הנושאת את השם: "ועדה של פלסטינים ויהודים להגנת ארבעת הישראלים". הקבוצה, המתחרת (המשך בעמוד 18)

הנסיעה בה תלוי גורלה של גולדה

ב ראשית חודש מרס השנה — כך בושר הגיגת השבוע בעת ובעונה אחת לאורחי ארצות-הברית וישראל — שוב יתהדקו היחסים בין שתי המדינות, כאשר תגיע ראשיה-ממשלה גולדה מאיר לביקור בושינגטון, ותיועד שם, בפעם החמישית מאז נבחר לראשונה כנשיא, עם ריצ'ארד ניקסון.

מה שלא סופר לאורחי שתי המדינות הוא לשם מה דרושה בכלל פגישה זו, על מה ידונו מנהיגי שתי המעצמות בשיחתם בבית-הלבן, ומה הפירות שעתידה לשאת פגישה פוריה מעין זו? הסבר כזה לא יבז היה להינתן, מפני שהוא לא היה קיים. הנימוס הדיפלומטי, והיחסים בין מדינות, מחפים במיקרה זה על אמת פשוט.

מה: גולדה לא הווי מנה לביקור או לשיי חה כארצות-הברית. היא פשוט הכריחה את ניכסון להזמינה ל- פגישה.

איך אפשר להכריח את נשיא ארצות-הברית לקבל מישהו? זה מיבצע לא כל- כך מסובך אם יודעים את הטכסיסים. לחץ מצד הלובי היהודי האמריקאי, והעמדת הקבל עובדה של ביקור בארצות-הברית, גם אם יסרב לקבל את פניה, הם מספיקים בהחלט במקרה זה.

מדוע לא היה נשיא ארצות-הברית מ- עוגיין בפגישה עם גולדה בתקופה זו? מה הסיבה הפשוטה, שאין לו מה לומר לה והוא יודע כי גם לה אין מה לומר לו, מלבד מילות נימוס פורמליות ושיגור תיות. כל מה שהיה לאמריקאים להגיד ל- ישראל הם אמרו כבר במפורט ובצורה ברורה בביקוריהם האחרונים ב-1971. ויגאל אלון בבית הלבן, אין צורך שגם גולדה תבוא לשם, כדי לשמוע זאת מ- מקור ראשון.

העמדה האמריקאית בשלב זה היא ברורה ופשוטה: הם מצפים שישראל תנקוט יוזמה ותגדה את הקקפים שדה. אין הם מעוניינים עוד לעסוק בצורת המשאומתן הר אפשרית עם מדינות-ערב, אלא הם רוצים לדעת כברור מה מתכוונת ישראל להציע במשאומתן כזה.

בשלב זה אין כמובן כל לחצים, אפילו לא רמזים ללחצים מצד ארצות-הברית על ישראל. אבל זה רק מארצות עין, אם מרי בים שרי משלתי-ישראל להכין את עצמם ואת אורחי המדינה לקראת לחצים אפשריים מצד ארצות-הברית, הרי זה משום שהלחץ האמריקאי כבר החל למעשה. הוא מתבטא בשתיקה.

ארצות-הברית אינה מפעילה כל סני קציה נגד ישראל. היא ממיכה לעמוד בכל התחייבויותיה ולהמשיך להזרים ליש ראל נשק, מטוסים, ידע ואמצעים מתוחי כמים, הכל לפי ההסכמים שנעשו בעבר. אלא שמועד הקופם של הסכמים

אזה עומד לפוג בעתיד הזא רחוק. בסוף שנת 1973, כנדי להמשיך ולהכטיח את אספקת הנשק ליש ראל אחרי מועד זה, ולהתחייב לאספקה לטווחים ארוכים, יש להתחיל את המשאומתן כבר עכ שיו. ממשלת ארצות-הברית מתת חמקת מכך, גורל המשך אספקת הנשק מארצות-הברית לוטה בערר פל זה מה שהדליק אור אדום בצמרת ממשלת ישראל.

בשיחות שהיו למשה דיין בעת ביקורו בארצות-הברית הובהר לו: לא יהיו כל הסכמים נוספים ותחייבויות לטווח ארוך,

נשיא ורחה

ונשקה אין!

במצב כזה כמעט ברוך שגולדה תעמוד על דעתה לפרוש מכהר נתח ולא לכהן קדנציה נוספת כי ראשי-ממשלה. במיקרה כזה יידך המערך לבחירות לכנסת ה-10, עם ספיר כמועמד להרכבת ממשלה.

בתנאים השוררים במדינה כיום, במצב של אינפלציה דוהרת, מרי רות בקרב השכירים ושיבושים מתמידים בכנסת, צופים ראשי מיפלגת העבודה בדאגה את תוצי איתה של מידחמת בחירות המוי עדת להציב את ספיר כראשי-ממי שלה. במצב זה, חוששים בצמרת העבודה, עול המערך לאכזר את יותר מחומישה מנדטים בכנסת הר באה, שזה הרבה מעבר לקו האדום שהמיפלגה יכולה להרשות לעצי מה כדי להמשיך ולשלוט במדינה ללא זיתורים מהותיים לשותפים.

ניתן למנוע אסון צפוי כזה, מאמינים מנהלי הבחירות של המיפלגה, רק אם יהיה ספיר ראשי-ממשלה עוד לפני הבחירות. כלומר: תינתן לו הזדמנות לערוך הצעה בתפקיד, ליצור לעצמו את תדמית המנהיג החסרה לו, ולהיכנס למערכת הבחירות כי ראשי-ממשלה בפועל.

זאת ניתן לעשות רק אם תפי ריש גולדה מכהונתה כראשי-ממי שדה בחורשים הקרובים, עד הרי דש מאי לכל היותר.

אבל על כך יוכרע רק אחרי שתח זור גולדה מארצות-הברית וניתן. יהיה לסי כם את אולן הישיבה וכשלונוותיה. סיכויי הצלחתה אינם ברורים. הם תלויים לא רק ביחסי אמריקה-ישראל, אלא במיכלול גורר מים המשקיים בורה הבינלאומית, כשלסי כווי השלום בויאט-נאם, ולאפשרויות ביקור רו המתוכנן של ברזנייב בארצות-הברית, יש השלכות ישירות על כך.

כך או כך, אין עוד סתם נסיעה. זוהי נסיעה גורלית, הן לגבי עתידה הפוליטי של גולדה, והן לגבי המערך הפוליטי הר פנימי במדינה.

רק לגבי נושא אחד אין לנסיעה זו ולפגישה הכרוכה בה כל משי מעות: לגבי סיכויי השלום. מי כל נושא זה אין לזממה שרת ישראל כל תוכנית, כל יוזמה וכד הצעה. ממי לא לא יהיה הגולדה מה לרבר עד כך עם ניכסון.

כל עוד לא תגלה ממשלת ישראל את תוכי נית השלום שלה, ואילו ויתורים היא מוכנה לעשות. אבל את הנשק היא רוצה. לכן יוצאת גולדה לפגוש את ניכסון ב- מאמץ לשכנעו להבטיח את המשך אספקה הנשק, גם אם לא יקבל כל תוכנית שלום. מצד שני, אחוזה ממושגת ישי ראל בדאגה פן תיחזן אז הקור ותיאלין לגלות את מידת נכונותה לויתורים, כדי להקדים תרופה למכה, אישרה הממשלה בדחיפות להחרונה את תוכניות ההתיישבות הנרחבות בפיתחת רפיה, תוך מונה להעמיד את האמריקאים והעודם בפני עובדות מוגמרות.

הו הרקע לנסיעתה של גולדה.

מה מידת הסיכויים הנשקפת לה להצי ליה במשימתה? התשובה על כך אינה ברורה. האמריקאים אינם דחוקים בזמן. אין הם מאיצים בישראל כדי לא להיראות כלוחצים. אולם הם דוחפים את ישראל לעמדות בהן תהיה היא דחוקים בזמן. ניכ סון אינו רוצה להיראות כמי שלוחץ על ישראל, אבל אם ישראל תיפנה אליו ב- בקשות נוספות, והוא יתנה את מילואן כתנאים משלו, זה כבר אינו לחץ.

גולדה נוסעת אל ניכסון מתוך אמונה שהיא תוכל לקנות ממנו מה שהיא רוצה, מכדי לשלם לו כל תמורה, על רקע זה הופכת נסיעתה לארצות-הברית לנסיעה בעלת תוכן פרסונאלי, בתוצאות ביקור זה תלוי עתידה הפוליטי שיה גולדה מאיר.

אם תוכל גולדה לחזור מושינגטון עם הישגים כלשהם, אפילו למראית עין (כשם שעשתה ערב הבחירות של שנת 1969) כמעט ברוך שהיא לא תפרוש עתה מסכ ראשיה-ממשלה, תסכים להיכנע לדרישות הבריה ו, תביעת העם, תעמוד בראש רשי מת המערך לכנסת, תרכיב ממשלה חדשה, ותיפרוש רק שנה שנתיים אחרי-כך.

אבל אם יושבו פניה של גולדה ריקם, והיא תחזור לארץ ללא כל הישג ממש, כשבפיה אותה בשרה שהביאו דיין ואלון, לפיה תובעים האמריקאים מישראל לגלות את תוכנית השלום שלה, עלולים הדברים להתרחש בקצב מסחרר.